

kommende jeg allerhelst vilde se Tolden fuldstændig hævet. Hertil skal jeg indskrænke mig; thi det Standpunkt, hvorpaa den høitærede Minister staar i denne Sag, giver jo ikke meget Raad om, at en videregaaende Debat vil bringe positive Resultater.

Steenstrup: Jeg befrygter meget, at naar Skibsafgiftens Løttelse eller i det Hele en Løttelse for Skibsrhederne skal vente, indtil man faar nærmere uddebateret og udregnet, hvorledes enhver Løttelse i den Retning direkte kommer til at falde paa den Enkelte, gaar det Skibsarten her i Landet, som det gaar isølge Ordsproget Hørsemoer, at, medens Græsset gror, dør hun; thi det forekommer mig, at man her gaar formegget i Enkeltheder og ikke ser paa Sagen i dens Helhed. Det er ikke alene en enkelt Afgift, der trykker Skibsarten, men en Masse Skibsafgifter, Paalæg og Lidsplilde, der, sammendragne under Et, lægger en umaadelig Byrde paa Skibsarten. Der er Tolden paa Skibe, Tolden paa alle Dele, hvoraf et Skib bygges, Konsulatgebyrterne og Havnepengene og saa den Lov, som — jeg havde nær sagt — truer fra Landstinget, om kontrollen med usdygtige Skibe, en Lov, der høist sandsynlig vil komme til at trykke alle Skibe. Alle disse hæmmende Ring er det, som gjør, at i de Egne, hvor f. Ex. jeg er fra, gaar hele Skibsrhederiet istaa. Det er en saa trykkende Forretning, at den ene maa opgives efter den anden, det ene gamle Fartøj efter det andet kan det ikke længer betale sig at lade seile; hele Forretningen gaar istaa. Det er det, der er det Sorgelige, og det er i Betragtning af disse Egnes Stilling, jeg bringer de ærede Forslagsstillere min Tak for, at de igjen for nittende, tyvende eller Gud veed hvad for en Gang, indbringe dette Forslag, og kan, om end kun det Halve af dette Forslag gaa igjennem og nogle af de mange Hindringer, der hoile paa Skibsarten, bortryddes, tager jeg det med Taknemlighed. Men, som sagt, det er ikke alene Hensynet til Transtittolden, der forsvarer dette Lovforslag; mange andre forskjellige Hensyn tale derfor, og jeg paastaar, at den lille Tue, der kan ligge i nye, hæmmende Foranstaltninger, f. Ex. i det nye, fra Landstinget truende Forslag, kan være den Tue, hvorover Løstet vælter. Jeg skal paa det Bedste anbefale dette Forslag, og naar den høitærede Minister anker over, at dette ikke var en hel Reform af Told- og Skibsafgiftlovgivningen, saa skal jeg dog bemærke, at han selv har anbefalet at tage enkelte Punkter deraf frem, og dette er dog ganske vist et enkelt Punkt. Naar den høitærede Minister lagde saa stor Vægt paa de 700,000 Kr., der delvis vilde gaa i fremmede Sommer, vil jeg dertil svare, at, om det ogsaa var saa, kunde det dog være, at Hævelsen af Skibsafgiften i det Hele vilde bringe det Tab

indirekte tilbage til Landet med Renter. Det er jo i det Hele ikke til at udregne, hvilke indirekte Fordele Skibsartens Løttelse vil bringe baade for Søarten, for Landbruget og, jeg kan sige, for hele Landet i alle mulige Retninger. Jeg skal ikke opholde Thinget længere, men endnu kun gjentage min Tak til de ærede Forslagsstillere.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Tauber): Jeg maa yde den meget ærede Finansminister min Anerkjendelse, fordi han udtalte sig saa rent og klart om Sagen, saa at Enhver kan vente, at der ikke er Noget ved denne Sag at gjøre i denne Rigsdagsamling. Jeg for mit Vedkommende har ikke ventet, at der var Noget at gjøre ved den. Den høitærede Ministers Udtalelse har i ingenomhelst Henseende overrasket mig; tværtimod vilde det have overrasket mig, hvis Ministeren havde taget Hensyn til det nye Moment, der nu er kommet ind i denne Sag, og af den Grund havde fraveget det Standpunkt, han hidtil har holdt saa stærkt og fast paa, nemlig ikke at opgive nogenomhelst Statsindtægt uden at faae Erstatning derfor, ikke af nogenomhelst Hensyn at gjøre en Afvigelse deraf. Den høitærede Minister har herved bragt det politiske Moment ind i Sagen, som jeg har søgt at holde ude. Jeg har netop fra Først af ikke særlig villet fremdrage de Grunde, som i Almindelighed kunde tale for Ophævelse af Skibsafgiften; de ere nu blevene fremdragne alle eller i alt Fald berørte af flere ærede Talere, og jeg kan for mit Vedkommende sige, at jeg i allerfuldste Maal slutter mig til dem og betragter Skibsafgiften i og for sig for Landets egen Skyld som en af de skadeligste Afgifter, der kan være. Der findes ikke i vor Lovgivning nogenomhelst Afgift, som er mere skadelig og mere uretfærdig end denne, og der findes kun saa, som kunne stilles lige med den; men jeg har søgt at holde det Moment ude for ikke at friste Ministeren til at se Sagen for stærkt fra den Side, thi det har været mig om at gjøre at betone den nye Side af Sagen, der er kommet til i den seneste Tid, og som indeholder en forøget Opfordring til netop i dette Øjeblik at hæve en Afgift, der forlængst burde have været hævet. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Bille) eller — for at bruge den ærede Ministers Landstingsudtryksmaade — det ærede 5te Medlem for Kjøbenhavn har omtalt, at man burde have taget Loven, da man kunde have faaet den, vil jeg bemærke, at det er ikke dette Thing, der har viist en Ophævelse af Skibsafgiften tilbage; det er slet i det andet Thing og af Marsfager, jeg ikke her nærmere skal berøre, men som Enhver, der kjenner de interessante Told- og Skibsafgiftsforhandlinger i Samlingen 1871—72, vil have i friskt Minde. Ophævelsen var vedtagen her fra dette Things Side i fuld Overensstemmelse med den daværende Regjering, i allerfuldste Over-